

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Prior pars hujus exercitij: coram ipso Christo aut Deo Patre, sese reum mortis Unigeniti constituere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

§. I.

Prior pars hujus exercitij: coram ipso Christo aut DEO Patre, sese reum mortis Unigeniti constituere.

Prior actus est: ut veluti subinde contingit inter homines, ut qui in alterum, præsertim malis dictis injuriosus fuerit, is verecundo ac pœnali corporis habitu, adigatur læso satisfacere, & supplice dicti factive sui retractatione, illatam injuriam repensare: similiter & tu in re præfenti, imaginariè assumpto nocentis & jam damnati habitu, & quasi funestam restim collo præferens, coram JESU crucifixo te sistas, humiq; prostratus reum te fateare mortis ipsius; tam indigni facti suppliciter veniam petens, atq; ad omnem pœnam suppliciumve, honorariæ satisfactionis nomine, temetipsum paratum offerens. Inter quæ, si ita placuerit, iteres cum mœsto gemitu, illam B. Augustini, aut similem *Aug. med.* aliquam suspirationem: *Quid fecisti, dulcissime puer, ut ita. 7.* traheris? quid commisisti, ô amantissime juvenis, ut ita judicaveris? Ecce ego sum causa tui doloris, ego plaga tua occisionis. Aut illam S. Bonaventuræ: *Pro me, Domine, vulne- P. r. Stim.* ritues, non pro te: & tu vulnere portas, non ego. *Quid est c. 2.* hoc? ego debeo esse subiectum vulnerum, & non tu: quia ego sum qui peccavi, ego qui iniquè egi: sed tu, qui es innocens orvis, quid fecisti? Et infra: nonne melius erat, bonè JESU, ut non essem, quàm ut factus te occiderem? Et cur carnes meas non lacero præ dolore? aut quomodo me omnis creatura non occidit, qui sui occasio tua mortis?

Et quidem profectò, si rem ipsam humanis pensemus rationibus, multò æquiùs erat, ô bone JESU, eum qui peccarat, admissi sui pœnas pendere, quàm te Agnum innocentissimum, quæ non rapueras, exolvere. Rursùmq; præstabat (uti videtur) mundum universum funditus æternùmq; interire, quàm te DEI Filium, alienam ob noxam, vel Levi flagel-

flagello contingi. Sed aliter visum est amori tuo: quod dignius diviniusque esse credidit, pro servuli vita Dei Unigenitum occumbere, & insolentis atque protervi hominis culpam, ipsum præstare Universitatis autorem. Quapropter succurrit hoc loco Cardinalis Latini (Ursini scilicet, Frangipani) ex ordine Prædicatorum à S. Antonio relato

P. 4. tit. 15.
c. 41. §. 3.

rhythmos sanè teneros usurpare, & dicere:

Bone JESU cur tanta pateris,

Cum peccati nihil commiseris,

Flos innocentia?

Ego latro, tu cruce moreris,

Ego reus, tu panà plecteris

Nostre nequitia.

An te fecit sic amor ebrium,

Ut nec crucem putes opprobrium,

Amoris gratiâ? &c.

Neque hic fortassis improbanda videbitur devotio, incitante ad id spiritu, idque ad majorem cordis compunctionem profere credens, in secreto cubiculi tui, non cogitatione duntaxat, sed etiam re ipsâ externoque habitu rei personam representes, nudo vertice, & detractis calceamentis, recte etiam collo circumjectâ, prout Libellus quidam Amatori Crucifixi faciendum suggerit, teque eâ specie ad peccati Crucifixi abijciens, lamentabili voce veniam pacemque implores. Delectabit enim ea contriti cordis humilitas, commovebitque cor benignissimi JESU, eumque potenter inflectat tibi ut gratiam impendat suam, effundatque viscera misericordiae suae.

Neque id feceris absque majorum exemplo. Nam simile quiddam, tamen in causa dispari, designasse legitur S. Carolum Borromæum; qui saviente Mediolani peccatiâ, nudis vestigijs, capitis adducto super oculos, ferali facie (in morem latronis qui ad furcam ducatur) sibi in collum

L. 4. tit. c.
4.

injeſto, grandem crucem bajulans, in publica Cleri populiq; ſupplicatione proceſſit; quò populo ſuo conciliare irarum Numen, ejuſq; peccatis debitas pœnas in ſe unum ab illo averteret. B. Petrum Thomam ex ſacro Ordine Carmeli Patriarchiam Conſtantinopolitanam: qui itidem vili indutus ſacco, & rei inſtar collum laqueo implicitum habens, diſceſſit è vita. S. Franciſcam Romanam: quæ deſuncto marito, cùm in oblatarum ſub Regula D. Benedicci Congregationem, quam in Domo Turris ſpeculorum inſtituerat, recipi vellet, nudis & ipſa pedibus, fune ad collum alligato, humi proſtrata, multis cum lacrymis earum numero adjungi poſtulavit. Ut magis inſolitum S. Franciſci factum hic non proferam; qui ſui deprimendi gratiâ, nudum propemodum, fune ad collum alligato, trahi ſeſe juſſit ad petram, maleficis hominibus publicè puniendis deſtinatam.

Potes etiam, ad ſeſtendam Dei miſericordiâ, & nonnullam pro Salvatoris injurijs honorariam ſatiſfactionem, componi in pœnitentis habitum, nudato tergo, virgâsq; ac flagella manibus præferens; eòq; ſchemate repræſentare te oculis Divinæ Juſtitiæ, illa pœnarum inſtrumenta offerendo æterno Patri, tẽq; unâ ad omne ſupplicium, quod ulciſcendæ morti Unigeniti, ei de te ſumere libuerit, cum hac ſimilive oratione.

En Pater optime & juſtiſſime; ego ille ſum ſceleratus parricida, ille Majeſtatis Divinæ reus, ille ſacrilegus, execrandus, deteſtabilis, interfeſtor Unigeniti tui. Plecte, percutite, feri, vindica. Ego enim in flagella paratus ſum, nec recuſabo, quin pœnas quaslibet dependam, & malis omnibus exercear, opprimar, & tanquam in nihilum redigar, dummodo id quidquid erit ſupplicij, in nonnullâ acceptes compensationem atrociffimæ injuriæ, quâ in te peccando, Pater optime, indigniſſimæ morti objeci dilectiſſimũ filium uteri tui.

Et.

Et similem in sensum incidisse video Ludovicum Blosum, dum peccatorem ad DEUM conversum ita loquentem inducit: *Appē. pass. Dom.* *Heu infelix ego, non veritus sum excrucienda illa perpetrare scelerem, quæ dilectus filius tuus tantis cruciatibus diluit atque expiavit. Non peto, Domine, ut mala quæ commisi inulta maneant. Prorsus ulciscere in me injurias, quas intuli tibi: quandoquidem humiliter me submitto flagellis misericordiae tuæ.*

Aliàs denique potes te ipsum, quasi qui aliunde habendo non sis, imaginariæ satisfactionis specie, ipsi Christo in servum obstrictissimum contradere, & verè servum, ut quem pro sua bènignitate, cum perdere posset, tamen servare maluerit, neque interim sibi gratis te quæserit, sed magno emerit pretio sanguinis sui.

Postulabis igitur, ut tanquam servum malum, te viculis timoris atque amoris sui constringat, & ne quæ effugere possis, insuper ad suæ crucis truncum alliget, futurum æternum mancipium gloriæ suæ. Imprimat denique atque inurat sua stigmata fronti tuæ, & notas servitutis indelēbiles; ut consentaneè ad id quod ait Apostolus empta cum sis pretio magno, glorifices & portes DEUM in corde & corpore tuo.

§. 2.

Pars posterior: eadem in causâ, sibi iudicis ac vindictis partes adversus semet ipsum sumere.

POSTERIOR actus est, ut non jam corâ DEO, sed intus apud nosmet ipsos, sive in secreto foro nostræ conscientiæ, indignissima Unigeniti nece nos accusemus; ipsi tam indigni facti certissimi testes, ipsi justi iudices, ipsi tantæ injuriæ vindictes, & cōmeriti eâ causâ supplicij, ipsi de nobis severi exactores simus. Quâ etiam artē nobis suggerit S. Bonaventura, dum ita loquitur: *Contra nostram pravam nequitiā amorem*